

és Hóltt ember (L), Tengeri-Hajós, vadnépek (LI); Király és Kapás LV); tehát mintegy tizenkét mese.

Az egész gyűjtemény ötvenöt meséjének jelentős része, majdnem negyven mese, La Fontaine imitációjának bizonyul a szoros elemzés folytán. A bevezetés törekedik azon kérdésre felelni, mért tagadja meg Péczeli La Fontainétól az elismerés koszoruját, mi teszi őt félig-meddig hálátlanná La Font. nagy szelleme iránt. — Helyén való dolog, ha Péczeli nem tudja eléggé szívünkre kötni a háladatosságot — ám példája mért mutatja az ellenkezőt a szellem birodalma: az irodalom körében; a költői művek az alkotó szellem édes gyermekei; Péczeli meséi meg La Fontaine remekait reprodukálják, La Font. meséinek, hogy úgy mondjuk, szülőttei, mindenütt ugyan nem ütnek atyjokra, főleg erkölcsi érzület dolgában, mely náluk tisztultabb, vagy inkább: szigorúbb; ámde viszont hiányzik nálok, vagy nagyban fogyatékos, a gondolat és érzelem azon költői bája s a naiv vagy humoros elbeszélő ajak azon édes zenéje, mely tulajdonok együttvéve mindig elbájolják a La Font. lángszelleme szülőtteinek körében mulatót.

Székesfehérvár.

BARBARICS L. R.

ANAKREONI DALOK.

(40) Búttalan élet.

Az enyelgős Dionysnak
 Szeretem víg deli tánczát,
 Szeretem, ha szép fiúval
 Iszom egyet s zeng a lantom.
 De leginkább szeretem, ha
 Liliomfűzér fejemben
 A leányok közt enyelgek.
 A szívem sehogy se tudja,
 Mi az a kaján irigység;
 A gonosz nyelv tompaélfű
 Nyilait kerülni szoktam.
 Ki nem állom lakomáknál
 A garázda csúf czivódást,
 Viruló leánysereggel
 Zene szóra tánczra kelve
 Vigan élem a világot!